

тѣзи нападенія върху Христіянство-то идеше речъ, бѣше ученіе-то за Господа Исуса Христа, Сына Божія, и негово-то примиреніе чрѣзь смърть-тѣ му на кръсть-тѣ. Наистиннѣ въ 1780 годинѣ, невѣріе-то достигнѣ до тамъ, щото учители-тѣ на Евангеліе-то въ Германіѣ до еднѣ голѣмѣ часть въ сърдца-та си и публично въ църквѣ отричахѣ божество-то на Господа Исуса Христа. Германски-тѣ свѣтски мѣдрци на чело-то имъ *Кантъ* († 1804) серіозно и безъ присмиваніе-то както Французы-тѣ, отричахѣ всичко-то невидимо, кое-то не може да бѣде доказано. Богослови-тѣ, отъ кои-то първомъ *Семлеръ* († 1791) разглѣдвахѣ вѣроятность-тѣ на Св. Писаніе, упражнявахѣ ся въ критикуваніе-то му, и грыжахѣ ся да обясняватъ чудеса-та ѣ естествено. Коумто това кое-то наричахѣ Рационализмъ бѣше твърдѣ сухо, тѣ ся обърнѣхѣ къмъ стихотворци-тѣ, кои-то ся появихѣ въ това врѣме, особено къмъ Шиллера и Гоете, които съставихѣ единъ отъ Евангеліе-то разлыченъ свѣтъ на мысли и чувства съ най-красны украшенія, и съ кои-то распалихѣ млади-тѣ и стари-тѣ. Въ това, число-то на послѣдователи-тѣ Христовы, по между образованны-тѣ е станжло твърдѣ малко. Но негодованіе-то въ това врѣме имаше това добро, че кой-то още вѣрваше въ Христа, встѣпи въ по-тѣсно съединеніе съ Братія-та, безъ да пыта, дали сѣ Католици или отъ другѣ нѣкоѣ сектѣ.